

aránytalanságot mutat az egyébként sem túl vaskos kötetben. Ha a *Jób zsoltárait* az egész könyvre érvényes prologusként olvastuk, az utolsó egység, a *Még egy papírfecni elég* töredékekből építkező lírája joggal tarthat igényt az epilógus címére. Az első vers kérdései itt kijelentésekké szelídülnek, amelyekben végighaladva a kötetzáró lakonikus felismeréshez jutunk el: „Szeretni felesleges. / Két sornál több / nem marad belőle” (65).

Keserű, komoly, érett líra Puskás költészete. A bibliai és mitológiai történetek megelevenítése, szerepverssé formálása, a hagyomány és a magánéleti kataklizmák kreatív összedolgozása eredményezi a kompozíció sikerességét és szavatol a kötet működőképességéért, az igazán emlékezetes versek (pl. *Kék falu*, *Ros hasana*, *Pügmalión*) pedig könnyedén ellensúlyozzák a kötet kis számban előforduló gyengébb megoldásait.

